

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Bc. J. N.**
zastoupen JUDr. Janou Špačkovou, advokátkou
se sídlem Dvůr Králové nad Labem, T. G. Masaryka 80

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, čj. KUKHK-27429/SKZ/2021-2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2021, sp. zn. 20218597/SPR/TOJ, čj. MUTN 48908/2021. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích v platném znění (dále jen

„zákon o některých přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 11. 2020 v době od 8:30 do 8:40 hodin na adrese Sluneční stráž 370, Trutnov, po předchozí slovní potyčce fyzicky napadl P. N., a to silným chycením za levou paži a pevným sevřením krku oběma rukama, čímž jmenované způsobil drobný hematom na vnitřní levé paži a otlaky a zarudnutí v oblasti pravé šíje, tedy jinému úmyslně ublížil na zdraví (výrok I.), za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 1.700 Kč (výrok II.), dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1.000 Kč (výrok III.).

2. V odůvodnění napadeného žalovaný konstatoval, že nezjistil žádné závažné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo. Uvedl, že v závěru prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno nesprávné poučení o opravném prostředku (že odvolání nemá odkladný účinek), nicméně takové dílčí nesprávné poučení nijak neovlivnilo postavení žalobce. Provedené dokazování označil žalovaný za úplné a vyčerpávající. Rovněž uzavřel, že správní orgán I. stupně v rámci volného hodnocení důkazů vyhodnotil v řízení získané výpovědi, detailně popsal svůj důkazní postup včetně hledisek, která užil při hodnocení důkazů jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, poukázal na rozpory ve výpovědích a zdůvodnil, proč tu kterou výpověď, či její část, považoval za věrohodnou či naopak za vymyšlenou (neobjektivní, odposlouchanou). Vypořádal se i s obhajobou žalobce spočívající v tvrzení, že se přisuzovaného jednání nedopustil. Skutkové závěry správního orgánu I. stupně žalovaný považoval za logické a dávající ucelený obraz o průběhu manželské hádky. Ztotožnil se i s právním hodnocením správního orgánu I. stupně. V závěru se věnoval udělenému správnímu trestu - pokutě a její výši.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, které považuje za nezákonné a navrhl jeho zrušení, případně i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Proti napadenému rozhodnutí uplatnil následující žalobní body: 1) žalovaný nesprávně rozhodl o vině a trestu žalobce dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť se mu nepodařilo jednoznačně prokázat odpovědnost za přestupek, z jehož spáchání byl obviněn, a tím došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, jakož i dalších zásad ovládajících přestupkové řízení, 2) napadené rozhodnutí je v rozporu s principem právní jistoty, zákonnosti a legitimního očekávání.
4. V rámci prvního žalobního bodu žalobce uvedl více žalobních námitek. Žalovanému se dle jeho názoru nepodařilo prokázat, 1) že se vůbec dopustil popsaného jednání, respektive, že se skutek odehrál tak, jak popsala P. N., 2) naplnění objektivní stránky přestupku, 3) naplnění subjektivní stránky přestupku, 4) naplnění materiálního znaku přestupku (společenské nebezpečnosti předmětného jednání).
5. Žalobce dále rozvedl, že se provedeným dokazováním nepodařilo správnímu orgánu I. stupně prokázat, že skutečně jinému (P. N.) ublížil na zdraví. Žalovaný nevzal dostatečně v potaz širší rodinné souvislosti celé věci, zejména, že P. N. využila incident jako rozhodující skutečnost v rámci opatrovnického řízení o péči nezletilé dcery M. a rovněž v rámci rozvodového řízení manželství žalobce a P. N.. Má za to, že ze strany P. N. šlo o účelové jednání. Zopakoval, že ji nikdy nenapadl a že předmětného dne došlo pouze ke

slovní potyčce. Jediný fyzický kontakt vyvolala sama P. N., která do žalobce začala strkat a vulgárně mu nadávat, kdežto on ji od sebe pouze odstrčil. Následně mu sebrala mobilní telefon a vyběhla s ním na zahradu. Na výzvu žalobce k vrácení jej odhodila do trávy, žalobce ho sebral a odešel. Incidentu na zahradě nebyl přítomný nikdo další. Jen v domě byla jejich nezletilá dcera M. a syn P. N. J. B. K., incident ale neviděli. Žalobce dále uvedl, že již v rámci rozvodu prvního manželství P. N. se projevil její sklony k manipulaci, což může potvrdit její bývalý manžel R. K. a případně i obsah opatrovnického spisu. Z obavy před opětovným manipulativním jednáním ve vztahu k dětem z důvodu jejich případného svědectví žalobce navrhl využití zásady *in dubio pro reo*, nebude-li nepochybně a jednoznačně prokázána jeho vina. V této souvislosti upozornil i na to, že P. N. vyhledala lékařské ošetření a oznámila incident policii až s významným časovým odstupem, což dle jeho názoru ukazuje na promyšlenost jejího jednání a je možné, že si zranění způsobila záměrně sama. Nesouhlasil, že by utrpěla tzv. akutní stresovou reakci. K lékařské zprávě ze dne 3. 11. 2020 a jejímu hodnocení jako důkazu apeloval na zohlednění pouze prostého popisu zranění a nikoliv subjektivního hodnocení situace. K věrohodnosti svědectví J. B. K. upozornil, že ten nebyl přítomen incidentu, a proto nemůže vystupovat v pozici svědka, že pouze prezentoval verzi příběhu sděleného matkou (poškozenou). Dále upozornil na rozpory v jeho výpovědi (jím tvrzené modřiny na krku matky v rozporu s lékařskou zprávou). Žalobce s odkazem na citaci části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně („*správní orgán uvěřil tvrzení poškozené v tom směru, že obviněný ve snaze urychleně se domoci svého telefonu jmenovanou chvilkově omezil na svobodném pohybu, a to silnějšími úchopy za paži a v oblasti krku, kdy ji způsobil neoddiskutovatelně lékařsky zjištěné zjevné zranění, tj. drobný hematom na vnitřní levé paži a otlaky a zarudnutí v oblasti pravé šíje*“) nesouhlasil s tím, že by správní orgán mohl dospět k vině osoby na základě toho, komu uvěřil či neuvěřil, ale pouze na základě jasných a nezpochybnitelných důkazů, které zde chybí. Žalobce apeloval na dodržení zásady materiální pravdy a zásady *in dubio pro reo*. Dle jeho názoru by mělo být přestupkové řízení zastaveno, neboť spáchání přestupku mu nebylo prokázáno.

6. Napadené rozhodnutí je dle žalobce věcně nesprávné, a proto i nezákonné, a to zejména z důvodu neprokázání, že se dopustil přestupkového jednání, případně, že si následky přestupku nezpůsobila poškozená sama.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení přestupku dle § 7 odst. 1 zákona o některých přestupcích ze dne 23. 11. 2020, čj. KRPH-88751-12/PŘ-2020-051016, vyhotovené Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, územním odborem Trutnov, jehož přílohu tvořil úřední záznam o podání vysvětlení P. N., ze dne 5. 11. 2020 a ze dne 19. 11. 2020, úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem ze dne 9. 11. 2020, fotodokumentace k přestupku, lékařské zprávy z vyšetření P. N. ze dne 3. 11. 2020 od obvodní lékařky MUDr. M. B. a z téhož dne z Oblastní nemocnice Trutnov, z chirurgické ambulance.
10. Na základě souhlasu osoby přímo postižené spácháním přestupku (P. N.) s projednáním přestupku poskytnutým dne 1. 4. 2021 vydal správní orgán I. stupně dne 7. 4. 2021 oznámení o zahájení řízení. Součástí správního spisu je rovněž lékařská zpráva z neurologie, od MUDr. D. M. ze dne 16. 11. 2020 a 23. 4. 2021, výpis z rejstříku trestů žalobce ze dne 11. 6. 2021 (bez záznamu), protokol o ústním jednání, které proběhlo dne 26. 4. 2021, při němž vypovídal žalobce, P. N. a její syn J. B. K..
11. Dne 15. 6. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. 2021/597/SPT/TOJ, čj. MUTN 48908/2021, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, jak je uvedeno výše. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

12. Žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že se správními orgány nepodařilo dostatečně prokázat naplnění jednotlivých znaků přestupku pro naplnění odpovědnosti za spáchání přestupku ze strany žalobce. Žalobce zpochybnil jednak hodnocení důkazů provedené správními orgány (výpovědi žalobce, P. N. a jejího syna a rovněž lékařských zpráv), dále skutkový stav zjištěný správními orgány, protože dle jeho názoru nemohlo dojít k naplnění odpovědnosti za přestupek kladený mu za vinu.
13. Žalobce opakovaně uvedl, že P. N. nikdy fyzicky nenapadl, ani jí neublížil, tedy že nespáchal skutek, který je mu kladen za vinu. Tvrdil, že její jednání bylo účelové s cílem ovlivnit opatrovnické řízení ve vztahu ke společné nezletilé dceři a jejímu výchovnému prostředí a následné rozvodové řízení a vznesl obavu, že si zranění mohla způsobit sama vzhledem k tomu, že mezi nahlášením policii, návštěvou lékaře a incidentem bylo šestihodinové prodlení. Zpochybnil lékařskou zprávu ze dne 3. 11. 2020 a věrohodnost výpovědi jejího syna, který u incidentu nebyl přítomný, a proto prezentuje jen události sdělené mu matkou. Také upozornil na rozpory ve výpovědi P. N. ohledně chycení za krk a případného škrcení, tedy zda mohla či nemohla dýchat. Žalobce je toho názoru, že správní orgány nemohou činit odpovědným někoho za spáchání přestupku pouze na základě toho, které z výpovědí uvěří či neuvěří, ale pouze na základě jasných a nezpochybnitelných důkazů, které zde dle žalobce chybí. Proto je toho názoru, že správní orgány měly dodržet zásadu materiální pravdy a rovněž aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a řízení zastavit.
14. Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na zdraví.*

15. Přestupek je dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
16. V souladu s ustanovením § 13 zákona o odpovědnosti za přestupky je *fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku.*
17. Objektivní stránkou všech výše zmíněných skutkových podstat přestupků je jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Jednání, coby základní složka objektivní stránky přestupku, je projev vůle pachatele ve vnějším světě jako vědomé činnosti člověka zaměřené na dosažení určitého cíle, záměru (v jednání musí být spojena jednota vůle s jejím projevem, aby se o jednání skutečně jednalo). Jednání může spočívat v konání nebo v opomenutí (nekonání). Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat a jen jednáním může být způsoben následek významný pro přestupkové právo. Následek spočívá v porušení nebo ohrožení hodnot (zájmů, vztahů), které jsou objektem přestupku - tedy k jejichž ochraně zákonná skutková podstata přestupku slouží. Následek musí být způsoben jednáním (musí být dán příčinný vztah - kauzální nexus - mezi jednáním a následkem).
18. Námitky uvedené v tomto žalobním bodě shledává krajský soud nedůvodnými. Předně uvádí, že žalobce zcela shodné námitky uplatnil ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný se s nimi vypořádal. V této souvislosti pak předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Namítá-li žalobce, že správní orgán I. stupně nevzal dostatečně v potaz širší rodinné souvislosti celé věci (probíhající opatrovnické a rozvodové řízení a z toho plynoucí pravděpodobnou účelovost jednání P. N.), pak krajský soud mu přisvědčit nemůže. Již na straně 4 prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvedl, že „při hodnocení výpovědi obviněného (na straně jedné) a P. N. (na straně druhé) a svědka J. K. K. (na straně druhé) /pozn. krajského soudu: správně J. B. K. nebylo možno z hlediska nestrannosti odhlédnout od jejich blízkého vztahu (matka - syn) a opačných zájmů na výsledku projednávání věci v naznačovaném případném porozchodovém sporu o svěření nezletilé dcery do výchovy“. Z uvedené citace je zřejmé, že již správní orgán I. stupně si byl vědom jak protichůdných zájmů a motivů žalobce oproti P. N., tak možnosti a dopadů jejich tvrzení na opatrovnické či rozvodové řízení jmenovaných. Rovněž žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí vyhodnotil, že negativní vztah P. N. k žalobci je dán již tím, že dala souhlas se zahájením přestupkového řízení. Na následující straně pak konstatoval, že se správní orgán I. stupně vypořádal s tvrzením žalobce, že se jednalo o účelové jednání P. N. s cílem zdiskreditovat žalobce v soudních řízeních souvisejících s rozpadem jejich manželství a rovněž se vypořádal s tím, že P. N. začala své napadení řešit s lékaři i policií až s určitým časovým odstupem.

20. K žalobcem tvrzeným manipulativním tendencím P. N. ve vztahu k jejím dětem a ke snaze prokázat takové její chování v minulosti prostřednictvím výsledku bývalého manžela R. K. či opatrovnického spisu se krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného uvedeným na straně 3 napadeného rozhodnutí a takové důkazy rovněž považuje za nadbytečné, neboť nemohou přispět k objasnění předmětné věci. Jak správně uvedl žalovaný, společná dcera žalobce a P. N. M. N. nebyla v přestupkovém řízení vyslechnuta vůbec a výpověď syna P. N. J. B. K. byla prvostupňovým orgánem shledána za ne zcela přesnou a nikoliv plně objektivní, spíše odposlouchanou než prožitou a jak dodal žalovaný, nedávající „pevný základ pro skutková zjištění“ správních orgánů. Tímto krajský soud současně vypořádává i žalobcovu námitku uvedenou v odstavci 19 žaloby, v níž opětovně zpochybnil věrohodnost výpovědi syna P. N. J. B. K.. Se stejnou odvolací námitkou se řádně a správně vypořádaly oba správní orgány ve svých rozhodnutích, jak je uvedeno výše, a krajský soud se s nimi ztotožňuje. Pro úplnost krajský soud dodává, že již prvostupňový správní orgán na straně 4 svého rozhodnutí v rámci hodnocení důkazů zjistil podstatnou nesrovnalost v otázce přítomnosti (resp. nepřítomnosti) J. B. K. u samotného incidentu. Věrohodnost a použitelnost jeho výpovědi tak byla již správním orgánem I. stupně zpochybněna a žalovaným tento názor potvrzen. Tato žalobcová námitka tak byla již správními orgány zohledněna a není s jejich rozhodnutími v rozporu.
21. Ohledně namítaného zvláštního počínání P. N., která vyhledala lékařské ošetření a událost nahlásila policii až za několik hodin po incidentu, a námitky, že si tak mohla zranění přivodit sama, krajský soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, konkrétně na stranu 5 napadeného rozhodnutí a na stejnou stranu rozhodnutí prvostupňového. Krajský soud souhlasí se závěry obou správních orgánů, že nelze spatřovat nic účelového na tom, že vzhledem k tomu, že se nejednalo o zranění vyžadující bezprostřední lékařský zákrok, jela P. N. na lékařské ošetření až po skončení on-line výuky nezletilé dcery (8 let) společně s ní. Událost byla nahlášena na policii v 14:05 hodin téhož dne. Již správní orgán I. stupně rovněž správně shledal neshodu ve výpovědi P. N. týkající se výčtu zranění jedním žalobce způsobených (při prvotním nahlášení události dne 3. 11. 2021 uvedla „modřinu na bicepsu“ a „povrchový hematom na zátylku“, dne 26. 4. 2011 při ústním jednání již navýšila obtíže o nehybnost krku s naordinovanou léčbou 10 infuzemi) a právě u kontuze šíje („pohmoždění šíje“) shledal pochybnost o příčinné souvislosti s jednáním žalobce, a proto právě za použití zásady *in dubio pro reo* toto zranění žalobcovu jednání nepřičetl, neboť nemohl vyloučit, že by příčinou bylo i chronické onemocnění P. N. (Bechtěrevova choroba, revmatitida, artróza). Takový závěr shledal správným i žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí a souhlasí s ním i krajský soud.
22. Žalobce namítal i to, že z lékařských zpráv nelze brát v potaz subjektivní hodnocení, neboť se jedná o „prosté zdokumentování verze jednostranně předložené P. N.“, aniž by se lékař k tomu mohl vyjádřit. Námitky směřují zejména do citace „pacientka pláče, že se manžela bojí“, „kontuze šíje po škracení a napadení manželem, akutní stresová reakce“ a „Stp. Napadení druhou osobou“. Rovněž u této námitky krajský soud připomíná, že již žalovaný přisvědčil žalobci, že „při hodnocení lékařských zpráv je nutné vycházet čistě z objektivních lékařských nálezů, učiněných na základě pozorování, vyšetření apod. K líčení pacientem prožitých událostí je třeba přistupovat velmi rezervovaně. Právě takto však prvostupňový orgán postupoval. Důsledně odlišil zranění, která dne 3. 11. 2020 zjistil lékař na těle P. N. (otlaky a zarudnutí na pravé straně šíje, drobný hematom na

vnitřní levé paži), od toho, co je ve zprávách popisováno jako anamnestické údaje ze sdělení pacientky. Krajský soud rovněž s tímto hodnocením souhlasí. Pro úplnost lze připomenout, že způsobení kontuze šíje žalobci za vinu kladeno nebylo. Ohledně akutní stresové reakce pak krajský soud odkazuje na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil podstatu diagnózy, která v řádu hodin, maximálně dní vymizí a její vymizení se *de facto* i projevilo v rámci vyjádření P. N. dne 5. 11. 2020, při němž se jmenovaná vyjádřila, že se již necítí být omezena v běžném způsobu života. Správní orgány přitom v rámci projednávání přestupku kladly žalobci za vinu pouze způsobení již zmíněného hematomu na paži a zhmoždění šíje na pravé straně.

23. V další námitce žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že „uvěřil tvrzení M. N. (pozn. krajského soudu: správně P. N.) v tom směru, že obviněný ve snaze urychleně se domoci svého telefonu jmenovanou chvilkově omezil na svobodném pohybu, a to silnějšími úchopy za paži a v oblasti krku, kdy ji způsobil neoddiskutovatelně lékařsky zjištěné zjevné zranění, tj. drobný hematom na vnitřní levé paži a otlaky a zarudnutí v oblasti pravé šíje“, místo aby rozhodl na základě jasných a nezpochybnitelných důkazů, které dle něj v tomto případě chybí. Dle žalobce mu nebylo spáchání přestupku (tedy ani protiprávní jednání a jím způsobený následek, ani zavinění ve formě nedbalosti a ani potřebný stupeň společenské škodlivosti) prokázáno. K tomu se na základě zásady materiální pravdy žalobce dovolává použití zásady *in dubio pro reo*. I tyto námitky považuje krajský soud za nedůvodné.
24. Žalobci nelze primárně přisvědčit v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, protože ta je namístež, pokud správní orgán po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupin odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však správní orgán po vyhodnocení důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna (tedy „uvěří jí“) a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „*v pochybnostech ve prospěch obviněného*“, neboť správní orgán pochybnosti nemá (srov. trestněprávní judikaturu k použitelnosti uvedené zásady zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1806/09, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1533/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 11 Tdo 1504/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 Tdo 291/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 8 Tdo 924/2020). K použitelnosti trestněprávní judikatury týkající se uvedené zásady v přestupkovém řízení pak lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 109/2012-26. V uvedeném případě nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, jež by použití uvedené zásady aktivovaly.
25. Podle zásady volného hodnocení důkazů hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti

zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností. Krajský soud souhlasí se žalovaným, který na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně detailně popsal svůj důkazní postup, včetně hledisek, které užil při hodnocení důkazů jednotlivě i všech ve vzájemných souvislostech, poukázal na rozpory jednotlivých výpovědí a vypořádal se s obhajobou žalobce. Skutkové závěry prvostupňového právního orgánu lze považovat za logické a dávající ucelený obraz o průběhu manželské hádky ze dne 3. 11. 2020.

26. Krajský soud považuje za stěžejní důkazy lékařskou zprávu MUDr. M. B. ze dne 3. 11. 2020, kde jsou na základě prohlídky P. N. popsány pro danou věc objektivní zranění: „známky otlaků a zarudnutí v oblasti P šíje v průměru 5 x 5 cm, L část šíje bez otlaku, přední část krku bez známek otlaků a traumatu, drobný hematom na vnitřní L paži v polovině paže 1,5 x 1 cm“, dále lékařské zprávě zcela korespondující fotodokumentaci pořízenou dne 3. 11. 2020 Policií ČR a výpověď P. N. v té části, v níž uvádí průběh děje na zahradě. Tedy, že vyběhla na zahradu k zabetonované houpacíce s telefonem svým i telefonem žalobce při řešení konfliktu týkajícího se možné manželské nevěry. Ač je pravděpodobné, že žalobce na P. N. volal, aby telefon „nakulila“, lze souhlasit se žalovaným, že fakt, že žalobce vyběhl v listopadu za P. N. na zahradu bos, svědčí o jeho vysoké motivaci získat telefon urychleně zpět, aniž by v něm P. N. mohla číst. I s ohledem na předchozí hádku obou zúčastněných uvnitř domu lze mít zcela důvodné pochybnosti o tvrzení žalobce, že na P. N. pouze zakřičel a ona telefon sama zahodila. Proto krajský soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že s ohledem na lékařský popis zranění a fotodokumentaci provedenou policií lze mít za pravdivou verzi, že žalobce P. N. chytil pevně za paži (čímž jí způsobil drobný hematom) a následně oběma rukama za šíji (čímž jí způsobil otlak pravé části šíje), aby se svého telefonu zpět zmocnil. Krajský soud rovněž považuje za podstatnou i skutečnost, že ošetřující lékařka nevyslovila v předložené zprávě žádnou pochybnost o tom, že by zranění nemohlo být způsobeno v souvislosti s uváděným dějem, naopak ze zprávy jednoznačně vyplývá, že zranění bylo způsobeno druhou osobou.
27. V případě, že správní orgán nemá dostatek přímých důkazů, je možné a rovněž i třeba opřít skutkové závěry o nepřímé důkazy, které pokud se řetězí a navzájem si neodporují, nelze *a priori* považovat za méně přesvědčivé, než takové, které by vyplývaly z přímých důkazů, a to ani tehdy, bylo-li možno dokazování doplnit ještě o další nepřímé důkazy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2228/12). Byť by tedy jednotlivé důkazy mohly vést k závěru, že ke spáchání přestupku nedošlo, pro vlastní rozhodnutí je rozhodující posouzení všech důkazů v jejich

vzájemné souvislosti. Právě při posouzení všech souvislostí se tvrzení žalobce, že se P. N. ani nedotkl a ona odhodila telefon na pouhé jeho zakřičení, jeví jako vysoce nepravděpodobné a účelové.

28. Krajský soud má za to, že skutkový stav má oporu ve správním spise a není s ním v rozporu a že při dokazování a hodnocení důkazů správní orgány neporušily zákonné požadavky na vedení správního řízení, jež by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.
29. Druhý žalobní bod, tj. že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem právní jistoty, zákonnosti a legitimního očekávání, je také nedůvodný. Pro vznik legitimního očekávání je rozhodné, aby správní orgán rozhodoval v obdobných případech tak, že by bylo možno vysledovat a usuzovat na určitou preferenci postupu, aplikaci a interpretaci v typově shodných případech. Zásada legitimního očekávání nebyla ve věci porušena, protože žalobci nesvědčila, neboť není založena žádná praxe správních orgánů v tom, jak posuzovat předmětný přestupek či jednání k němu vedoucí. Námitka byla navíc vznesena pouze v obecné rovině, neodkazuje na žádná konkrétní rozhodnutí, z nichž by plynulo, že by správní orgán při stejné skutkové situaci posoudil věc jinak.
30. Krajský soud uzavírá, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že se žalobce dopustil výše popsaného jednání (silného stisku levé ruky a následně krku P. N.), čímž ji v příčinné souvislosti způsobil zranění (drobný hematom na levé paži a zarudnutí pravé části šíje). Jak správně dovodily správní orgány s ohledem na váhovou převahu (cca 20 kg) a zdravotní stav P. N., žalobce si musel být vědom toho, že jí může způsobit zranění a pro takový případ s tím musel být srozuměn. Dle krajského soudu tedy jednání žalobce bylo v příčinné souvislosti se způsobeným zraněním (následkem) a bylo kryto zaviněním. Společenská škodlivost je pak dána již samotným faktem, že předmětné jednání je za přestupek označeno. Žádné fyzické násilí užitá vůči jiné osobě, tím spíše vůči osobě slabší, nemocné a zranitelné, nemůže být společností tolerováno.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. června 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně